ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. Q. N.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-24/ČJ-2019-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 78 A 7/2019 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-24/ČJ-2019-040022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se vůbec nezabývala existencí jemu hrozící vážné újmy; hodlal totiž na území Německa požádat o mezinárodní ochranu, přičemž za překážku návratu do Vietnamu označil své zadlužení. Žalovaná se taktéž nevyjádřila ani k míře realizovatelnosti účelu zajištění. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, které se týkalo podmínek nezbytných pro rozhodnutí o zajištění cizince; dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 - 34.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 78 A 7/2019 – 33 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i ze kterých podkladů při své úvaze vycházela a proč nepřistoupila k uložení některého ze zvláštních opatření. Žalobce nemá na území České republiky bydliště ani žádnou osobu blízkou, stejně tak nedisponuje dostatkem finančních prostředků ke složení finanční záruky; navíc osoba, která vědomě nerespektuje povinnosti cizince, nelegálně a bez cestovního dokladu se pohybuje na území států Evropy, neskýtá žádnou záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaná proto dle krajského soudu správně vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť důvěryhodnost žalobce byla oslabena důvodnou obavou, že se bude buď na území České republiky skrývat, nebo se pokusí opět vycestovat do Německa. Krajský soud zdůraznil, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince jen v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy, nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). Žalovaná přitom vycházela zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem, dle nichž cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl zejména z ekonomických důvodů, přičemž žádné obavy z újmy hrozící mu v případě návratu do země původu netvrdil; naopak uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky ve vycestování zpět do Vietnamu. Žalovaná si dále jako podklad rozhodnutí vyžádala též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které vycestování žalobce zpět do Vietnamu označilo za možné. Dle krajského soudu se na projednávanou věc nevztahuje žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34. Žalobcovou cílovou zemí totiž bylo Německo a i po propuštění ze zajištění by jeho kroky směřovaly do Německa; od počátku uváděl, že do Německa chtěl vycestovat, jelikož tam jsou nejlepší ekonomické podmínky, ty však nejsou azylově relevantním důvodem a žalovaná proto nepochybila, když je nepovažovala za možné překážky rozhodnutí o zajištění cizince.

[4] Připustil sice, že žalovaná se překážce vycestování z možných azylových důvodů věnovala pouze obecným způsobem; nepřijal však argumentaci žalobce, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, neboť nepřehlédnul

rozpor mezi skutečnostmi jím tvrzenými v řízení před soudem a v protokolu o výslechu účastníka správního řízení. V něm totiž uvedl, že jeho cílem bylo dostat se do Německa, kde chtěl požádat o azyl kvůli svým problémům s nohou a hlavou, přičemž z dalšího průběhu výslechu však vyplynulo, že s hlavou žádné zdravotní potíže nemá a pravé koleno ho bolí jen občas; navíc přiznal, že jeho motivací požádat o azyl právě v Německu byly dobré ekonomické podmínky v zemi. Za podstatnou pak krajský soud považoval skutečnost, že žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu při návratu do země původu hrozila jakákoliv újma či že by byl v zemi původu pronásledován; ani náznakem nezmínil, že by měl mít ve Vietnamu problémy se zadlužením, případně že by mu přímo hrozila vážná újma v souvislosti s politickou situací v zemi. Krajský soud proto naznal, že v době rozhodování žalované nebyly známy žádné důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců, které by bránily žalobcovu zajištění či realizaci správního vyhoštění; podotknul přitom, že je vázán § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy musí přezkoumávat napadené rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Otázkou možnosti samotné realizace správního vyhoštění se pak žalovaná zabývala v dostatečné míře a oprávněně dospěla k závěru, že správní vyhoštění bylo reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť podle tvrzení žalobce jej odevzdal převaděčům.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Připomenul svou žalobní námitku, že se žalovaná nezabývala jemu hrozící eventuální vážnou újmou, ačkoliv dal najevo zájem podat žádost o mezinárodní ochranu; následně rekapituloval napadený rozsudek. Domnívá se, že ačkoliv na základě skutečností plynoucích ze správního spisu se může jevit jako ekonomický migrant, ani to nezbavuje žalovanou povinnosti zabývat se jeho tvrzením, že má v úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu; měla se proto vypořádat se všemi okolnostmi, které mohly nasvědčovat jemu hrozící vážné újmě. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že bylo možné zcela přejít jeho záměr požádat o mezinárodní ochranu, neboť mohl mít azylově relevantní důvody. Za nepřípadný označil též postup krajského soud, který sám podrobně vypořádal, zda jeho snaha získat mezinárodní ochranu mohla založit existenci překážky vyhoštění.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rekapitulovala žalobní námitky, napadený rozsudek a taktéž kasační stížnost, citovala též vybrané pasáže z protokolu o výslechu stěžovatele. Má za zcela prokázané, že stěžovatel ve správním řízení nikdy neuvedl své zadlužení jako důvod údajně chystané žádosti o mezinárodní ochranu, kterou chtěl podat pouze v Německu. Zmínil pouze problémy s nohou a hlavou, tedy problémy zdravotní, které však sám následně popřel. Z ničeho nevyplynulo, že se obával návratu do země původu, dokonce chtěl kontaktovat svůj zastupitelský úřad a sám vyslovil ochotu se vrátit do Vietnamu. Žalovaná nesouhlasí taktéž s žalobním tvrzením stěžovatele, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, plně dopadají na projednávaný případ; stěžovatel totiž v řešené věci v době vydávání napadeného rozhodnutí neuvedl žádné relevantní důvody, ze kterých by vyplynula alespoň minimální možnost naplnění vážné újmy hrozící mu ve Vietnamu. Naopak on sám se chtěl

vrátit do země původu a zcela jednoznačně stál o pomoc svého státu, když požádal o vyrozumění o svém omezení na osobní svobodě a vedení řízení o správním vyhoštění, čímž dal jasně najevo, že se hodlá obrátit na orgány Vietnamu ohledně své ochrany. Jelikož tedy neuvedl žádné konkrétní důvody obav z návratu do země původu, resp. tvrdil, že žádné nejsou, nelze žalované vytýkat, že se jimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabývala.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku krajského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace spíše odpovídá důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V projednávané věci stěžovatel vznáší fakticky jedinou kasační námitku spočívající v tom, že krajský soud nesprávně posoudil nezohlednění jeho záměru požádat v Německu o mezinárodní ochranu ze strany žalované jakožto překážky vycestování; ze značné části je však kasační stížnost pouze citací napadeného rozsudku či opakováním žalobní námitky. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu*“ (dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[11] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“

[12] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Dle odst. 2 téhož ustanovení se pak „*za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

[13] V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval Nejvyšší správní soud, že „*správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“

[14] V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 5 Azs 370/2018 – 259, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*smyslem řízení o zajištění cizince* [dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] *není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.* (...) *Důkladnější zkoumání situace v zemi původu zajištěného cizince společně s posouzením možné vážné újmy, která má stěžovateli dle jeho tvrzení hrozit* (...), *je poté předmětem řízení o samotném správním vyhoštění.*“ V tomtéž rozhodnutí pak dospěl též k závěru, že „*nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, že se žalovaná s tvrzenou hrozbou vážné újmy nevypořádala. Žalovaná si vyžádala od Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování stěžovatele do Afghánské islámské republiky je možné.*“

[15] Přiléhavé nejsou v projednávaném případě ani stěžovatelem odkazované závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, neboť v uvedené věci sice správní orgán taktéž rozhodl o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, ten ovšem výslovně namítal konkrétní relevantní překážky bránící jeho vyhoštění (válečný stav v Iráku a obsazení města Mosul, ze kterého měl uprchnout), přičemž tyto skutečnosti byly navíc v době rozhodování o zajištění všeobecně známé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 Azs 1/2019 – 27).

[16] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pro posouzení správnosti závěru krajského soudu, že žalovaná nepochybila, pakliže se překážkami vycestování stěžovatele z možných azylových důvodů zabývala pouze obecným způsobem, je rozhodné, zdali takové důvody byly k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalované známy, nebo vyšly v průběhu správního řízení (tedy z výslechu stěžovatele či vyžádaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra) najevo. Dle protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 16. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-19/ČJ-2019-040022 (dále jen „protokol“) přitom stěžovatel uvedl: „*cílem mé cesty bylo Německo, Berlín. V Německu jsem chtěl požádat o azyl,*

protože mám problémy s nohou a hlavou“, zároveň však tvrdil: „*cítím se zdráv* (...) *S ničím se neléčím, ale občas mě bolí pravé koleno, když je zima. Neužívám žádné předepsané léky lékařem, občas používám domácí masti. Nejsem pod lékařským dohledem. V současné době mě koleno nebolí, nepotřebuji lékařské ošetření*“. Dále znova uvedl, že nepožaduje lékařské ošetření, a výslovně odpověděl, že nemá žádné potíže s hlavou. Nucené vycestování zpět do Vietnamu by pro něj nepředstavovalo žádný dopad do soukromého a rodinného života; nebyly mu známy ani jakékoli překážky či důvod, který by znemožňovaly jeho vycestování z České republiky a návrat do domovské země. Navíc požádal o vyrozumění svého zastupitelského úřadu o vedení správního řízení a uzavřel, že se chce vrátit do Vietnamu, aby si mohl doléčit nohu. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince vydaného Ministerstvem vnitra dne 16. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-21/ČJ2019-040022 (dále jen „stanovisko“), pak bylo vycestování stěžovatele do Vietnamu shledáno možné, což posoudil jak na základě jeho výpovědi, tak na podkladě informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (OAPM MV ČR - Vietnam – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 24. 8. 2018); nebyly přitom zjištěny žádné důvody, pro něž by měla stěžovateli hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením ani nelidským nebo ponižujícím zacházením, stejně jako ohrožením života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

[17] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného přisvědčuje krajskému soudu, že žalované k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nebyly známy žádné okolnosti, které by představovaly relevantní překážky vycestování; takové důvody totiž stěžovatel sám neuvedl v rámci svého výslechu (nelze za ně považovat jím zmíněné a následně několikrát relativizované lehké zdravotní potíže s nohou), stejně jako nebyly tyto důvody shledány ani Ministerstvem vnitra v jeho závazném stanovisku, které posuzovalo situaci konkrétně v jeho zemi původu. Jestliže stěžovatel v žalobě tvrdil, že žalované bylo známo jeho ohrožení z důvodu výrazného zadlužení, lze opět dát za pravdu krajskému soudu v tom, že stěžovatel tento argument v rámci svého výslechu vůbec neuvedl a poprvé takový důvod předestřel až v rámci žaloby, pročež jeho nezohlednění nemůže být žalované samozřejmě důvodně vytýkáno. Navíc, ani kdyby to bylo namítáno, neznamenalo by to důvod pro nemožnost vycestování do Vietnamu. Nadto je třeba doplnit, že napadený rozsudek je řádně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodněn, přičemž Nejvyšší správní soud se bez jakýchkoli výhrad ztotožňuje s právním posouzením, které v něm bylo zaujato.

[18] Poukázat je možno též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 Azs 206/2019 – 28, jímž byla zamítnuta kasační stížnost téhož stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2019, č. j. 17 A 57/2019 – 36, který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 2. 2019, č. j. OAM-122/LE-BA02-VL16-PS-2019; tímto rozhodnutím byl stěžovatel přezajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to z důvodu podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 2. 2019, tedy bezprostředně po jeho zajištění na základě napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji nepřiznal.

[21] Usnesením krajského soudu ze dne 15. 3. 2019, č. j. 78 A 7/2019 - 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu